

Verden i en ny, anderledes fase af sammenbrud; borgernes handling er presserende

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 5. januar 2026

Opfølgningen fortsætter efter det amerikanske angreb på Venezuela den 3. januar og bortførelsen af præsident Nicolas Maduro og hans kone fra Caracas. De to blev i dag stillet for en føderal dommer i New York City på 12 anklagepunkter, hvor de begge erklærede sig uskyldige; næste retsmøde er den 17. marts. Maduros vicepræsident Delcy Rodriguez blev i dag taget i ed som fungerende præsident og har fremsat milde udtalelser om »samarbejde« i forbindelse med terroren i hendes land og i Caribien. Antallet af døde som følge af USA's luftangreb og aktion i Venezuela den 3. januar er angivet til 80, hvoraf 32 er afdøde cubanske statsborgere.

Boring og transport af olie i landet er nu næsten standset, fordi tanklagrene og tankskibene ved anker har nået deres grænse for, hvor meget de kan lagre, i betragtning af USA's blokade af skibsfarten. Senere på ugen har Det Hvide Hus til hensigt at være vært for amerikanske oliechefer i Miami, Florida, for at tage over under parolen »genopbygning« i Venezuela.

Præsident Donald Trump antydede i går aftes, at Colombia og Mexico er i kø til amerikansk intervention, hvis Washington beslutter det, sammen med nedlukningen af Cuba. Udenrigsminister Marco Rubio sagde det samme. I aften erklærede vicestabschef for politik Stephen Miller ligeledes på CNN, at »USA bør have Grønland.«

Trump sagde, at Colombia »styres af en syg mand, der kan lide at fremstille kokain og sælge det til USA. Og han kommer ikke til at gøre det meget længere, kan jeg godt fortælle dig.« Om

Mexico sagde han, at »i hvert eneste opkald har jeg tilbudt tropper« til præsident Claudia Sheinbaum.

Hele denne situation viser, som beskrevet den 5. januar af Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Institutet, at verden befinder sig i en ny, »anderledes fase« af sammenbrud. Hun henviste også til den fortsatte rædsel, der påføres Gaza, undertrykkelsen af ytringsfriheden i Europa, operationerne mod Iran og mere, samt USA's hærgen på den vestlige halvkugle.

Med hensyn til den særlige fare der truer, når USA i år placerer langdistance-missiler med atomkapacitet i Tyskland, udsendte Den Internationale Fredskoalition, iværksat af Zepp-LaRouche, den 5. januar en erklæring til bred distribution og godkendelse. Erklæringen har overskriften »Erklæring fra Den Internationale Fredskoalition: Appel til det amerikanske folk, til præsident Trump og til Kongressen!« Den fulde tekst findes nedenfor.

Det ekstraordinære møde i FN's Sikkerhedsråd den 5. januar, der varede over tre timer, var en platform for snesevis af nationer til at udtrykke deres fordømmelse af USA's ensidige invasion og overtagelse af Venezuela. Professor Jeffrey Sachs, en inviteret oplægsholder, skitserede USA's uretmæssige aktioner for regimeændringer gennem de seneste årtier. Repræsentanter for flere nationer talte på vegne af større sammenslutninger. For eksempel talte Uganda på vegne af den 120 nationer store Bevægelse af alliancefrie Nationer. Den 4. januar udsendte den 18 nationer store »Gruppe af venner til forsvar for FN-pagten«, der blev grundlagt i forbindelse med et FN-møde i 2021, en kraftig erklæring, der fordømte USA's handling, og påpegede at præsident Trump den 3. januar, da han hævdede at ville »besætte og regere« Venezuela, erkendte »en klar plan om annektering, der blandt andet forudser en fuldstændig udslettelse af den venezuelanske stats ukrænkelige rettigheder som helhed«. Blandt medlemmerne af denne sammenslutning er Rusland, Kina, Hviderusland, Iran, Mali og Venezuela.

Samtidig med FN's Sikkerhedsråds møde fremsatte den kinesiske præsident Xi Jinping sine første personlige kommentarer om situationen i Venezuela under et møde med den irske premierminister Micheál Martin, der var på besøg. »Verden gennemgår i dag forandringer og uro, som ikke er set i et århundrede, med ensidige handlinger for overherredømme, der alvorligt underminerer den internationale orden,« sagde Xi. »Alle lande skal respektere de udviklingsveje, som andre nationers befolkninger uafhængigt har valgt, overholde folkeretten og formålene og principperne i FN-pagten, og især stormagterne må være et forbillede i denne henseende,« understregede han, ifølge RT.

På tidspunktet for udarbejdelsen af denne bulletin afholdes der for første gang en fortrolig briefing om USA's handlinger i Venezuela af Trump-administrationen for de otte plus kongresledere fra de to kamre, især væbnede styrker og efterretningstjenester. Mange lovgivere er meget kritiske over for Trumps intervention, men desværre kun fordi Kongressen ikke blev orienteret på forhånd og heller ikke havde givet tilladelse til den amerikanske militære opbygning, og ikke fordi lovgiverne er imod overtagelsen af Venezuela og andre nationer.

I skarp kontrast hertil holder Diane Sare, der to gange har været kandidat til det amerikanske senat fra New York, møder i denne uge i forbindelse med organiseringen af sin kampagnestart den 10. januar i New York City, hvor hun stiller op som præsidentkandidat for LaRouche Independent.

I Garland Nixon-podcasten i dag sagde Sare, at det amerikanske angreb på Venezuela »er en fornærmelse mod verdens domstol«, og forklarede hvorfor, og hvad verdens ansvar er for at afværge faren. Hun sagde: "Jeg kan ikke tro, at der er kongresmedlemmer, såsom mit tidligere kongresmedlem Mike Lawler, der siger: 'Dette var absolut nødvendigt, og selvfølgelig skulle præsidenten ikke have fortalt det til Kongressen. Det er så langt fra vores forfatning, at jeg

finder det helt forbløffende.”

Den Internationale Fredskoalition afholder sit 136. møde i træk denne fredag, den 9. januar.

USS Iwo Jima, an amphibious assault ship, was used in the process of getting Venezuela President Nicolas Maduro to New York City, after his Jan. 3 abduction. Credit: U.S. Navy photo by Mass Communication Specialist Seaman Andrew Eggert

Trump angriber Venezuela og kidnapper landets præsident

Carl Osgood og Dennis Small Eirns

3. januar 2026

Den seneste nyhed i morges var, at det amerikanske militær på ordre fra præsident Donald Trump havde angrebet Venezuela og kidnappet præsident Nicolás Maduro og hans kone. »De Forenede Stater har med succes gennemført et storstilet angreb mod Venezuela og dets leder, præsident Nicolás Maduro, som sammen med sin kone er blevet fanget og fløjet ud af landet,« sagde Trump på Truth Social tidligt om morgenen den 3. januar. »Denne operation blev udført i samarbejde med amerikanske retshåndhævende myndigheder. Detaljer følger.«

Trump hævdede, at formålet med razziaen var at bringe Maduro og hans kone for retten i det sydlige distrikt af New York, anklaget for narkosmugling. I sin timelange pressekonference senere på dagen fra Mar-a-Lago meddelte Trump, at USA fremover ville styre Venezuela, at olieindustrien også ville blive beslaglagt, og at der ville blive krævet betaling for

nationaliseringen af oliesektoren i 1976, og at USA advarede alle lande om, at de kunne blive udsat for samme behandling, hvis de ikke opfyldte USA's krav fuldt ud.

Trump gik så langt som til at advare om, at »Venezuela i stigende grad var vært for udenlandske fjender i vores region« – åbenbart en henvisning til Kina, Rusland og andre nationer. Det er meget betydningsfuldt, at præsident Maduro havde mødt en højtstående kinesisk delegation, herunder en personlig udsending fra den kinesiske præsident Xi Jinping, knap fem timer før han blev bortført. (Se rapporten om Trumps pressekonference nedenfor.)

Trump meddelte også, at hans udenrigsminister, Marco Rubio, havde talt i telefon med den venezuelanske vicepræsident, Delcy Rodríguez, efter overfaldet, og at hun havde overtaget præsidentposten og var imødekommende og havde lovet at gøre alt, hvad USA bad hende om. Virkeligheden var imidlertid, at vicepræsident Rodríguez senere på dagen indkaldte til et møde i Det Nationale Forsvarsråd og i en landsdækkende tv-udsendelse i nærværelse af de øverste ledere af landets lovgivende, dømmende og militære organer fordømte den amerikanske regimskifteoperation, der havde til formål at beslaglægge Venezuelas ressourcer, og erklærede at man som institution ”kræver øjeblikkelig løsladelse af præsident Nicolás Maduro, den eneste præsident i Venezuela, og hans kone, Cilia Flor. “

Den skamløse tilbagevenden til Teddy Roosevelt-agtig kanonbådsdiplomati blev også mødt med en storm af internationale protester fra Rusland, Kina, Brasilien, Mexico og andre lande. Der er også indkaldt til et ekstraordinært møde i FN's Sikkerhedsråd for at drøfte krisen.

»De nærmere detaljer« om selve militæroperationen omfattede en ti minutters briefing fra formanden for den amerikanske forsvarsstab, general Dan Caine, under Trumps pressekonference ved middagstid. Caine gav et overblik over planlægningen,

forberedelsen og gennemførelsen af det, militæret kalder »Operation Absolute Resolve«. Han understregede, at missionen ikke kunne være gennemført »uden det utrolige arbejde, der er udført af forskellige efterretningsagenturer, herunder CIA, NSA og NGA (National Geospatial Intelligence Agency)«.

»Efter måneder af arbejde fra vores efterretningskolleger for at finde Maduro, og forstå hvordan han bevægede sig, hvor han boede, hvor han rejste hen, hvad han spiste, hvad han havde på, hvad hans kæledyr var, var vores styrke i begyndelsen af december klar til en række koordinerede begivenheder,« sagde Caine. Styrken omfattede over 150 fly, der blev sendt ud fra 20 forskellige baser på den vestlige halvkugle, herunder angrebsskibet *USS Iwo Jima* ud for kysten. Flyene omfattede helikoptere med amerikanske specialstyrker ledsaget af FBI-personale, amerikanske luftvåben- og flådefly, overvågnings- og rekognosceringsfly og B-1-bombefly samt droner. Luftangreb ødelagde luftforsvaret i Caracas for at beskytte helikopterne. Efter at Maduro og hans kone overgav sig, blev de fløjet med helikopter til *USS Iwo Jima* og transporteres nu til New York-området.

Billede: Deed – Attribution-ShareAlike 4.0 International – Creative Commons

**Vil USA overleve sit 250. år?
Hvorfor jeg nu erklærer mit
kandidatur til præsident for**

Amerikas Forenede Stater

Af Diane Sare

3. januar 2026 – I de tidlige morgentimer den 3. januar 2026 iværksatte min regering, Amerikas Forenede Staters regering, en invasion af en suveræn nation for med magt at bortføre dens leder. Venezuelas præsident, Nicolás Maduro, og hans kone blev fanget af amerikanske soldater i et tidligt morgenangreb og bragt om bord på et skib, der angiveligt er på vej til det sydlige distrikt i New York, hvor parret ifølge den amerikanske justitsminister Pam Bondi er "sigtet for narkoterrorisme, konspiration om import af kokain, besiddelse af maskingeværer [sic] og ødelæggende anordninger samt konspiration om besiddelse af maskingeværer [sic] og ødelæggende anordninger mod USA."

Lad mig klart sige, at alt ved denne handling er i strid med folkeretten, FN-pagten og, hvad der er afgørende for det amerikanske folk, i strid med vores egen amerikanske forfatning. Den er også i strid med principperne i den Amerikanske Uafhængighedserklæring, der opregner en »lang række overgreb« begået mod kolonierne i New England af det britiske imperium – overgreb, som vi selv netop har begået med denne ulovlige handling mod det venezuelanske folk og den venezuelanske nation.

Medmindre vores nation drastisk ændrer kurs og vender tilbage til de principper, som John Quincy Adams gav udtryk for i sin tale til Kongressen den 4. juli 1821, vil vi og vores republik ophøre med at eksistere i genkendelig form længe før den 4. juli 2026, 250-årsdagen for vores uafhængighedserklæring. De Forenede Stater er en magtfuld nation. Hvis denne magt udøves i henhold til den lovløse doktrin, der er udtrykt i den nyligt offentliggjorte nationale sikkerhedsstrategi, vil vores nation ikke blot skade sig selv, men ligesom den selvmorderiske morder på taget kan vores nation blive en trussel mod

milliarder af uskyldige mennesker over hele kloden.

Hvorfor jeg er kvalificeret

Inden jeg redegør for, hvad jeg mener ligger bag denne vanvittige »sikkerhedsstrategi«, og hvad vi skal gøre ved den, vil jeg besvare det spørgsmål, som mange af jer sandsynligvis stiller: »Hvad gør dig mere kvalificeret til at lede denne nation end de forfærdelige præsidenter og kandidater, vi har haft i de sidste årtier, og hvorfor skulle nogen stole på dig?«

Min kvalifikation til at beklæde landets højeste embede kommer ikke fra et værdiløst stykke papir fra en -institution i »elfenbenstårnet«, men fra min egen moral og mod, som det fremgår af mit årtier lange samarbejde med Amerikas største statsmand og præsidentielle person, Lyndon H. LaRouche, Jr.

Det var LaRouches dybe forståelse af betydningen af det Britiske Imperiums nederlag til De Forenede Stater og hans strålende succes som økonomisk prognosemager, baseret på hans forståelse af principperne i det amerikanske økonomisystem, der fik mig til at støtte hans politik og studere vores grundlæggende fædres banebrydende skrifter, især vores første finansminister Alexander Hamiltons politiske erklæringer, der omhandlede emner som offentlig kredit, national bankvirksomhed og produktion.

Da LaRouche blev sendt i fængsel som følge af en årtier lang politisk heksejagt koordineret af Wall Street og City of London, der samarbejdede med skrupelløse elementer i amerikanske efterretningstjenester, nyhedsmedierne og undergravende organisationer som Anti-Defamation League of B'nai B'rith, nægtede jeg at lade mig kue. Jeg valgte at vie mit liv til at besejre de sidste rester af det koloniale imperium og genoprette min nation, USA, til sin tilsigtede rolle som forsvarer af suveræne rettigheder for mennesker og nationer over hele kloden, ikke gennem militær magt, men

gennem økonomisk partnerskab og gensidigt fordelagtig økonomisk udvikling.

Jeg vil aldrig forråde jer.

Problemet vi står over for

Den uomtalte krise bag Vestens militære dagsorden er, at det transatlantiske finansielle og monetære system er håbløst fortabt. Det er ikke kun, at den amerikanske regering har en gæld på cirka 40 billioner dollars, og at det amerikanske folk bærer en uholdbar personlig gældsbyrde, men at London og Wall Street er ejere af en multi-billiard-dollar boble af derivater, der ikke kan opretholdes. I løbet af de sidste uger af 2025 pumpede Federal Reserve over 74 milliarder dollar ind i det finansielle system. NATO-landene sælger våben til Ukraine og Israel, som først vil blive produceret om fem år eller mere, hvilket nødvendiggør en fortsættelse af folkemorderiske konflikter set fra interessenternes og spekulanternes synspunkt.

Hertil kommer, at den nuværende beboer i Det Hvide Hus, præsident Donald Trump, er blevet dårligt betjent af ambitiøse, løgnagtige kabinetsmedlemmer som udenrigsminister »Narco«
Rubio og Soros-mand finansminister Scott Bessent, blandt andre, og synes at være uvillig eller ude af stand til at opretholde sit erklærede tilsagn om at afslutte endeløse krige.

Mens præsident Trump fejler, kan hans politiserede »Rusland-Rusland«-neokonservative og neoliberale modstandere fra Det Demokratiske og Det Republikanske Parti udnytte de ulovlige handlinger i Venezuela til at indlede en rigsretssag, hvilket i en fornuftig Kongres måske ville bringe lindring, men i hænderne på den nuværende Kongres snarere ville tjene til at kaste os ud i en ødelæggende krig med Rusland eller Kina eller begge.

Derfor appellerer jeg til jer, det amerikanske folk, om at

slutte jer til min kampagne for at finde en vej ud af denne potentielle katastrofe.

Vi har intet at frygte undtagen frygten selv

På 250-årsdagen for vores uafhængighedserklæring må vi kræve, at alle embedsmænd overholder de principper, der er nedfældet i vores uafhængighedserklæring og forfatning: nemlig at alle mennesker er skabt lige – og alle betyder alle, ikke kun dem, der er født inden for vores grænser eller født ind i en bestemt tro eller sprogkultur, at ALLE mennesker er udstyret med »umistelige rettigheder«, og at regeringer er oprettet for at »sikre disse rettigheder«, herunder vores egen regering.

Sikring af rettighederne til »liv, frihed og stræben efter lykke« sker ikke i det abstrakte, men skal også eksistere i den fysiske verden. Børn, der lever under konstante bombardementer, trusler om vold, sult, sygdom og politisk undertrykkelse, bliver frataget deres gudgivne rettigheder. Frihed er ikke frihed, hvis den påtvinges med magt. John Quincy Adams sagde, at grundlæggelsen af Amerikas Forenede Stater, baseret på de principper, der er udtrykt i vores uafhængighedserklæring, »med et slag ødelagde lovligheden af alle regeringer, der var baseret på erobring.« Lad det synke ind. Regeringer baseret på erobring (magt) er ulovlige.

Den daværende udenrigsminister John Quincy Adams erklærede i samme tale den 4. juli, at hvis Amerika skulle engagere sig i udenlandske erobringer, »kunne det blive verdens diktator. Det ville ikke længere være hersker over sin egen ånd.«

Lad os tage vores ånd tilbage, ikke ved at rejse »til udlandet på jagt efter monstre, der skal tilintetgøres«, men ved at tilintetgøre monstrene iblandt os, begyndende med det bankerotte finansielle system.

Hvis vi ønsker at sikre »frihedens velsignelser« for os selv og alle andre, må vi erklære, at det transatlantiske system er bankerot! Ikke flere redningsaktioner med blod og skattepenge.

Lad hele rodet gennemgå en ordnet konkursbehandling/reorganisering, inklusive den forfatningsstridige Federal Reserve, og opret en tredje nationalbank i USA.

Ikke flere flydende valutakurser! Bind dollaren til guld eller en kurv af reelle råvarer i samarbejde med de mest magtfulde nationer på kloden, nemlig Rusland, Kina og Indien. Indfør en global »Glass/Steagall«-bankadskillelse med en uigennemtrængelig mur mellem spekulation og kommercielle opsparings- og låneaktiviteter.

Under disse betingelser vil USA være i stand til at afskrive store gældsbeløb og i stedet udstede kredit til at opbygge nationale infrastrukturprojekter inden for transport, vandforvaltning og energi (især kernefusion), hvilket vil øge den amerikanske arbejdsstyrkes produktivitet drastisk og hæve levestandarden for det amerikanske folk.

I stedet for at erklære velstående nationer for vores konkurrenter eller endog vores modstandere, lad os arbejde sammen med dem til gavn for hele menneskeheden, herunder det amerikanske folk, som er belastet snarere end begunstiget af vores forgæves forsøg på at forhindre andre nationers fremskridt.

Det er med dette formål for øje, at jeg erklærer mit uafhængige kandidatur til præsidentposten i USA, ikke for at udøve lederskab i en fjern fremtid i januar 2029, men for at give det amerikanske folk en stemme og en vej til at sikre den politik, der er så presserende nødvendige nu.

Jeg inviterer jer til at slutte jer til mig.

Tilmeld jer her til mit borgermøde den 10. januar om The Spirit of America 250.

Live med Helga Zepp-LaRouche: "På tærsklen til et nyt år og en ny verden: Vil menneskeheden sejre?"

31. december 2025 (EIRNS) – Dennis Speed interviewede Helga Zepp-LaRouche i over en time den 31. december til hendes onsdags-årlige dialog:

DENNIS SPEED: Helga, dette er det sidste program i 2025. Det er slutningen af året og midtvejs i 2020'erne. Hvor tror du, vi står samlet set i kampen for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og for en reel positiv løsning på den komplekse række konflikter, der plager verden i dag?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg ønske alle vores seere et godt nytår! For jeg synes, vi skal ønske alle ikke kun et godt nytår, men et helt nyt år, hvilket ikke nødvendigvis er garanteret i betragtning af situationen. Jeg mener, det forgangne år 2025 har, som mange har givet udtryk for, været så tumultarisk, at man næsten hver dag kunne få fornemmelsen af, at der ville ske en strategisk, dramatisk forandring. Folk var fuldstændig chokerede, og så skete det næste. Året begyndte med Donald Trumps overraskende sejr, og han flyttede ind i Det Hvide Hus i slutningen af januar. Og vi skal huske, at det senere blev kendt, at Pentagon ved udgangen af Biden-administrationen havde en vurdering af, at sandsynligheden for, at det ville ende i en atomkrig, var 50 % som følge af den amerikanske og europæiske politik over for Ukraine. Og det faktum, at det bare blev accepteret, giver en fornemmelse af, hvor absolut uforsigtige nogle af eliterne har

været. Og hvad der derefter udspillede sig, var et år fuld af strategiske modsætninger.

På den ene side foretog præsident Trump et par væsentlige ændringer, hvoraf den vigtigste efter min mening var mødet i Anchorage, hvor han på troværdig vis gav udtryk for sit ønske om at normalisere forholdet til Rusland. Han tog klart afstand fra Wolfowitz-doktrinen, som havde været gældende under hele Biden-administrationen, nemlig at USA ville insistere på global dominans, herunder muligheden for at foretage et førsteslag og evnen til at vinde en taktisk atomkrig.

Det var i hvert fald, hvad admiral Thomas Buchanan gav udtryk for på et møde i CSIS i november 2024. Da Trump-administrationen senere offentliggjorde sin nationale sikkerhedsstrategi, viste den et klart brud med denne tankegang ved ikke længere at insistere på USA's dominans. Men hvis man ser på de faktiske konsekvenser, har der ikke været så store ændringer, selv om hovedvægten nu ligger på den vestlige halvkugle.

Hvis man ser på de forskellige kriser, såsom Mellemøsten, hvor der er fare for en ny krig mod Iran, har man nu den nye krise mellem Japan og Kina, der reelt blev udløst af premierminister Takaichis bemærkning om, at militær intervention fra Kina i Taiwan ville udgøre en eksistentiel sikkerhedsinteresse for Japan. Og man har fortsættelsen af krigen i Ukraine af Koalitionens af Villige, etablissement, der klart ikke har bånd til USA. Og folk i Europa har i lang tid troet, at Europa var blevet en koloni under USA. Med præsident Trumps ankomst til Det Hvide Hus blev det klart, at det ikke er en koloni under USA som stat, men under det permanente bureaukrati, eller mere korrekt, de finansielle eliter i Wall Street, Silicon Valley og City of London.

Så den anden store udvikling i 2025, som de vestlige eliter, hvis man kan kalde dem det, slet ikke anerkender, er det faktum, at vi oplever en epokegørende forandring, hvor 500 års

kolonialisme klart er kommet til en ende. Dette blev tydeligt demonstreret af en række begivenheder i BRIKS, men især også af mødet i Shanghai Cooperation Organization i slutningen af august og begyndelsen af september, herunder den utroligt imponerende militærparade i anledning af 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig i Stillehavet, der blev fejret med en stor, stor militærparade i Beijing, hvor mange ledere fra det Globale Syd deltog. Og det viste bare, at verden har ændret sig fuldstændigt.

Nu har verden også ændret sig på grund af Kinas fremgang. Og jeg vil gerne vise jer et kort klip, som er et meget lille uddrag af nytårstalen fra præsident Xi Jinping. Og virkeligheden bag dette er blevet fuldstændig ignoreret af det vestlige etablissement. Lad os se denne video:

XI JINPING: Tianwen-2-sonden begyndte sin stjernejagende rejse for at udforske asteroider og kometer. Byggeriet af vandkraftprojektet ved den nedre del af Yarlung Zangbo-floden er påbegyndt. Kinas første hangarskib udstyret med et elektromagnetisk katapultsystem er officielt taget i brug. Humanoide robotter udførte kung fu-spark, og droner udførte spektakulære lysshows. Opfindelser og innovationer har boostet nye produktive kræfter af høj kvalitet og tilføjet farverige dimensioner til vores liv. ... Alt dette har gjort Kina til en af de økonomier med de hurtigst voksende innovationskapaciteter.

[slut på video]

Dette giver jer et indblik, og jeg kan kun opfordre jer til at se hele talen, ikke kun for at høre, hvad Xi Jinping siger, men også for at se de optagelser, som tv-teamet har vedlagt hans tale, som giver jer et indblik i den absolutte transformation, Kina har gennemgået i de sidste 40 år, hvor det har forvandlet sig fra et fattigt land til klart den mest moderne og mest magtfulde fysiske økonomi i verden i dag. Og det viser, at Kinas politik med at opbygge sin egen fysiske økonomi, løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom og

derefter udvide denne model gennem Bælte- og Vej-Initiativet som en måde for landene i det Globale Syd at påbegynde deres egen udvikling, overvinde den koloniale status og udvikle sig fra råvareeksporterende lande til lande med mellemindkomst, at denne model for samarbejde og hjælp til lande med at overvinde deres underudvikling har åbenbart vist sig at være langt mere succesfuld end den vestlige model med det liberale system, der forsøger at opretholde overlegenhed og kontrol over institutionerne, hvilket helt klart ikke fungerer.

Så nu står vi over for en situation, hvor Asien som helhed er i fremgang. Det er ikke kun Kina. Der er andre lande som Indien, hvor bestræbelserne på at trække Indien ind i lejren af de såkaldte demokratier mod autokratierne heller ikke har fungeret. Man har nu et tæt samarbejde mellem Rusland, Kina, Indien, men også Brasilien, Indonesien og mange andre lande i den Globale Majoritet. I 2026 tror jeg, at det centrale spørgsmål vil være, om vi kan få de vestlige lande til at forstå, at den kinesiske model åbenbart er mere succesrig. Hvorfor? Fordi de har tyet til det amerikanske system med fysisk økonomi af Alexander Hamilton, den første og anden nationalbank, af Friedrich List og Henry C. Carey. Og de har anvendt en økonomisk teori, som tidligere var gældende i alle lande, der havde gennemført en vellykket industrialisering, begyndende med den unge amerikanske republik, der fejrer sit 250-års jubilæum i det kommende år.

Og det bør alle med god vilje tage til sig som en påmindelse, ikke kun i USA selv, men over hele verden, om at vende tilbage til oprindelsen af Den amerikanske Frihedskrig, som var den første antikoloniale uafhængighedskrig mod det Britiske Imperium. Hvorfor Amerika var et fyrtårn af håb og et tempel for frihed for hele verden, og hvordan USA muligvis kunne vende tilbage til en udenrigspolitik, som den blev ført af John Quincy Adams, hvis meget berømte idé var, at det ikke er USA's formål at »rejse til udlandet og jage monstre«, men at arbejde i alliance med republikker for alles fælles bedste,

som det kommer til udtryk i den amerikanske forfatning og præamblen til denne forfatning. Så mennesker med gode intentioner opfordres i 2026 til at tænke over, hvordan vi kan få menneskeheden væk fra afgrundens rand, for vi befinder os stadig på afgrundens rand.

Det seneste nummer af *Foreign Affairs* indeholder en anden artikel, der minder folk om en tidligere artikel fra 2024 om tilbagevenden til begrebet total krig. Og man kan se, at hvis man ser på genoprustningen af Europa, militariseringen af Japan, bestræbelserne på at få Kina, Rusland, Cuba og Iran ud af Latinamerika med den nye NSS-doktrin fra USA, situationen i Mellemøsten, så er vi ikke langt fra, at et hvilket som helst af disse krisepunkter kan udvikle sig til en global atomkrig, som vil føre til menneskehedens udryddelse.

Og derfor mener jeg, at den største opgave for alle, der ønsker fred – og pave Leo XIV har gjort nogle meget, meget vigtige indgreb i denne henseende ved at sige, at kun fred er hellig, og han angreb fuldstændigt idéen om konfliktløsning med krig. Og meget vigtigt introducerede han Nikolaus af Cusas metode og hans sammenfald af modsætninger som en måde at løse konflikter på, hvilket jeg mener er af største strategiske betydning. For han anvendte den på den nuværende situation ved at sige, at Nikolaus af Cusas tankegang er en måde at samle ting, som ellers ikke ville blive forenet på en sammenhængende måde.

Derfor mener jeg, at det, vi virkelig skal sætte som en udfordring for 2026, er: Mennesker med god vilje bør gøre alt, hvad der er muligt, for at undgå faren for civilisationens udslettelse, hvilket er det vigtigste spørgsmål, for hvis det sker, vil alt andet være irrelevant. Og at vi går over til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som denne gang skal tage hensyn til alle landes interesser på kloden, for at arbejde i traditionen fra den Westfalske Fred og i overensstemmelse med det, som præsident Xi Jinping har opfordret til med Global Governance Initiative. Så jeg tror,

at det er vores opgave, og jeg opfordrer jer alle til at samarbejde med Schiller Instituttet for at hjælpe os med at nå dette mål.

SPEED: Helga, i dag fremlægger forskellige medier og andre deres syn på, hvad der var de vigtigste begivenheder i 2025, og jeg har bemærket to modstridende lister. Den første er fra Council on Foreign Relations. Jeg vil ikke tilkendegive alle deres ti vigtigste begivenheder, som de har antydnet, men jeg vil sammenligne denne liste med en anden liste, som er udgivet af det kinesiske nyhedsbureau Xinhua. Council on Foreign Relations siger – jeg vil bare læse de fem vigtigste begivenheder på deres liste over ti: 1) Donald Trump forstyrrer USA's udenrigspolitik. Vi vil lidt senere sige lidt om, hvad man har at sige om det. 2) Kina bruger sjældne jordarters mineraler som våben. 3) Israel og USA angriber Irans atomfaciliteter. 4) Krigen i Ukraine fortsætter, og 5) USA mægler en fredsaftale for Gaza. Som I kan se her, handler alle deres top fem om krig, med en ejendommelig nummer et, der fordømmer Donald Trump for at forstyrre USA's udenrigspolitik.

Xinhua har følgende: 1) Kinas statschefs diplomati fremmer fred og udvikling, og derefter beskriver de blot nogle af de ting, Xi Jinping har gjort, de forskellige møder, han har deltaget i, og rejser til Rusland, Sydkorea og andre møder. 2) USA indledte en toldkrig, der har alvorlige konsekvenser for det multilaterale handelssystem. 3) Det internationale samfund markerer 80-årsdagen for sejren i Anden Verdenskrig. 4) Den eksplosive udvikling inden for kunstig intelligens kræver styrket regulering. Og så 5) intensiverer uroen på det globale marked de økonomiske risici.

Så jeg vil gerne spørge dig: Hvad synes du? De er så forskellige, det er som to forskellige verdener. Hvad er din kommentar til dette?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at disse to forskellige lister afspejler en helt anderledes idé om mennesket, som ligger til

grund for, hvad de mener er vigtigt. Folk har sikkert bemærket, at det nogle gange er forvirrende, hvordan to eller flere mennesker fortolker den samme begivenhed helt forskelligt, så man ender med et resultat, hvor man tror, det er to forskellige universer. Og når man skraber lidt på overfladen og ser på de aksiomer, som deres tænkning er baseret på, kan det altid reduceres til det menneskebillede, man har. I tilfældet med Council on Foreign Relations er det meget tydeligt, at man har et billede af det, jeg sagde før, nemlig at bevare kontrollen og holde verden i tråd med de oprindelige aksiomer i Wolfowitz-doktrinen. Nu er den ændret en smule, men den antager bare andre former. Men at bevare kontrollen, bevare den førende classes privilegier, hvilket man kan sige meget om, fordi det er ved at opstå og gennemgå en transformation lige nu – men det er én ting, et oligarkisk synspunkt.

Den kinesiske måde, på den anden side, og man kan se på hvert punkt, hvert af disse punkter er motiveret af et billede af mennesket, hvor man ikke har denne overdrevne liberalisme, som vi finder i Vesten, men man har prioriteringen af det fælles bedste for folket, ikke kun for staten Kina selv, men også for fællesskabet af lande. Og derfor ville de have helt andre prioriteter.

Folk taler altid om den systemiske trussel, der kommer fra Kina. Man kan sige, at den systemiske trussel er, at det kan vise sig, at den model, der sætter menneskebilledet som det vigtigste formål med politik – forbedring af levestandarden, folks lykke – hvis man sætter det først, så kan det naturligvis være mere tiltalende for folk. Og så kommer truslen ikke fra en krigstrussel, den kommer fra truslen om at være god! Og det kan være, at dette perspektiv, der appellerer til forbedring af levestandarden og folks velbefindende, bliver mere attraktivt, og at den systemiske trussel netop er det.

Så hvis folk begynder at tænke over det, vil de måske føle sig

tilbøjelige til at vende tilbage til de bedre traditioner i Vesten, som man for eksempel ikke kun havde med de grundlæggende fædre i USA. Man har det med Lincoln, man har det med FDR, man har det med Kennedy. I Europa har man det med Charles de Gaulle, man har det med forskellige personer i efterkrigstiden i Tyskland – Enrico Mattei, Konrad Adenauer, Helmut Schmidt – ikke altid perfekte, men i en positiv retning.

Så jeg tror, vi virkelig må reflektere over, at vi befinder os i en hidtil uset krise. Men indtil videre har de vestlige eliter været fuldstændig uvillige til at undersøge årsagerne til dette, og at den nuværende konstellation i verden udelukkende er deres eget værk. Det er et tilbageslag af deres egen politik, og hvis vi ønsker at afhjælpe det, må vi alle gå tilbage til de bedste traditioner i vores historie i Europa og i USA og derefter søge samarbejde i stedet for konfrontation med landene i den Globale Majoritet. Så jeg synes, at folk bør reflektere over det, for de to lister, du henviser til, giver et indblik i tankegangen hos dem, der har udarbejdet disse lister.

SPEED: Ja, jeg vil bare tilkendegive, at jeg vil læse de andre fra Council on Foreign Relations, for de har kun én, som jeg ikke synes handler om krig. 6) Sudans udmattende borgerkrig fortsætter. 7) AI-kaapløbet intensiveres, hvilket faktisk også er en del af krigsideen. 8) Indien og Pakistan kolliderer. Og så er nummer 10 Cambodja og Thailand, der kolliderer. Så det eneste, man har, der ikke er krig, er, at kardinal Robert Prevost bliver pave Leo XIV. Så måske kan vi kommentere det faktum, at paven formåede at komme med på listen. Dette er selvfølgelig den første amerikanske pave i historien, men paven gjorde også noget vigtigt i år den 25. oktober, da han bragte en person op, som du er meget glad for, og som er meget vigtig for din idé om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Nikolaus af Cusa. Kan du sige noget om, hvad du mener er vigtigheden af det, denne pave repræsenterer,

hvad han har gjort, og hvordan den forandring, der skete i år, påvirker verdenssamfundet på dette tidspunkt?

ZEPP-LAROUCHE: Det, jeg kan se, er, at pave Leo XIV's tankegang er meget i tråd med Nikolaus af Cusa. Selvom jeg endnu ikke har lyttet til så mange prædikener og taler af ham, tror jeg, at han har appelleret til enhed i kurien, hvilket er meget vigtigt. Han har igen og igen understreget behovet for fredeligt samarbejde. Det har tidligere paver også gjort, men jeg tror især, at den tale, han holdt i anledning af jubilæumsåret, hvor han fremhævede Nikolaus af Cusa og hans metode med modsætningernes sammenfald, anvendt på nutiden, er yderst vigtig. Det er yderst vigtigt, fordi Nikolaus af Cusa, der blev sat på Index af Tridentinerkonciliet, har haft stor betydning gennem en lang historie og derfor ikke har været kendt i mange århundreder i den akademiske verden og blandt klostre og så videre. Nu har der været en renæssance i de senere år, og folk har erkendt den enestående betydning af Cusa, som helt sikkert var den vigtigste tænker i det 15. århundrede, i hvert fald i den vestlige verden.

Han har leveret en metode, som er en afvisning af Aristoteles og den aristoteliske metode, der altid går ud fra modsætninger, modsætninger, der aldrig kan overvindes. Og det er naturligvis den aristoteliske tankegang, der får folk til at tro, at der findes geopolitik, at man altid har en fjende, at man aldrig kan nå frem til en løsning. Og Nikolaus af Cusa afviste det og udviklede denne idé, interessant nok i en periode, hvor der var et sammenstød mellem civilisationer. Konstantinopel blev erobret lidt senere. Men han skrev også *De Pace Fidei* («Om troens fred»), som handler om troen på religion, om fred i religion, i tankegangen om modsætningernes sammenfald, hvor han afviser idéen om religiøs krig, afviser idéen om voldelig løsning af konflikter ved at appellere til det menneskelige sinds evne til altid at tænke det højere, som overvinder modsætningerne på det lavere niveau.

Nu er det sådan, at Albert Einstein senere sagde det samme.

Han sagde, at man aldrig kan finde en løsning på et problem på det niveau, hvor problemet opstod, men at man altid må tænke på den højere enhed. Og det er netop den metode, der skal anvendes i dag. For hvis vi ikke overvinder geopolitikken, som, som jeg sagde, er baseret på en aristotelisk tilgang, og omdanner vores tænkning til idéen om først at tænke på den ene menneskehed, vil vi ikke overleve, for i en tid med atomvåben vil idéen om krig som et middel til konfliktløsning være vores undergang som civilisation.

Og det stiller os alle over for den civilisatoriske udfordring, at vi må begynde at tænke på den ene menneskehed først. Og så har man en legitim interesse for sit land, men den interesse for sit land må aldrig være i modstrid med interessen for den ene menneskehed. Hvis man tænker i langsigtede historiske termer, er vi nået til et punkt, hvor vi er nødt til at tage et spring i vores tankegang og tænke på den ene menneskehed, og det spring skal være lige så dramatisk som overgangen fra middelalderen og skolastikken, heksekunst og alle former for overtro til den moderne tidsalder, som blev gennemført gennem Nikolaus af Cusas tankegang og den italienske renæssance.

Og nu, næsten 600 år senere, er vi nået til et punkt, hvor vi er nødt til at tage det intellektuelle spring til en ny civilisationstid som en forudsætning for vores egen overlevelse. Og jeg finder det yderst interessant, at paven på denne måde lægger sin intellektuelle og moralske vægt i denne debat. Og man kan kun håbe, at det, i betragtning af at han er amerikaner, vil få stor indflydelse blandt katolikker og andre religiøse ledere, men også på den amerikanske præsident.

SPEED: I de sidste tre eller fire dage har der været en dramatisk begivenhed – angrebet på præsident Putins residens – selv om fredsforhandlingerne var i gang i Mar-a-Lago, og der var telefonsamtaler mellem Donald Trump og Vladimir Putin og

forskellige diskussioner i Florida. Udenrigsminister Sergej Lavrov udsendte en erklæring, hvor han sagde følgende: »Hændelsen har bekræftet den terroristiske karakter af den gruppe af individer, der ulovligt holder magten i Kiev.« Han kritiserede dem i EU og NATO, »der højlydt kræver ufravigelige garantier for Ukraines sikkerhed som en del af den forhandlede fredsproces ledet af Rusland og USA.« Han sagde: »Der er ingen tvivl om, at det vigtigste mål for Bruxelles, Berlin, Paris og London er at bevare det regime, der drømmer om at få hjælp til at overleve.« Og så kom han med en ret skarp udtalelse. Han sagde: »Jeg er overbevist om, at den racistiske karakter af Kiev-regimet og kynismen hos dets internationale sponsorer kan ses tydeligt af samvittighedsfulde medlemmer af det internationale samfund, som ikke kan undgå at forstå, at uden en afslutning på denne kriminelle politik vil forhandlinger, der sigter mod at opnå en pålidelig og varig løsning på krisen i Ukraine, ikke lykkes.«

Jeg synes, det har været bemærkelsesværdigt, og vi har ofte talt om i din webcast, hvordan man på den ene side har den proces, der fandt sted i Anchorage, Alaska, den 15. august mellem Donald Trump og Vladimir Putin. Og så har man denne proces, der foregår omkring ting som denne Mar-a-Lago-hændelse, og hvordan Rusland er blevet tvunget til at reagere. Og jeg spekulerer på, i betragtning af at man ofte har talt om modsætningernes sammenfald, har man forsøgt at understrege over for folk, at der ofte er disse situationer, som er komplekse og meget vanskelige. Og så når jeg ser på denne nylige udveksling og denne nylige hændelse, ville jeg gerne høre din mening om, hvad det betyder, hvad det indebærer, og hvad der skal gøres fremadrettet.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er ret forbløffende, fordi russerne udsendte en erklæring om, at der var sket et angreb på Putins residens, hvor 91 droner blev ødelagt, så de ikke forårsagede nogen skade, men det var et attentatforsøg på Putins liv. Trump blev spurgt om det, og han sagde: Ja, jeg

har fået nyheden fra præsident Putin, og jeg kan ikke lide det, og så videre. Men næsten alle vestlige medier og mange vestlige politikere sagde stort set med det samme: Åh, det er bare russisk propaganda, det skete ikke, hvor er beviset? Det er jo vanvittigt. For det første er et attentatforsøg på den stærkeste atommagt i verden en ekstrem krigshandling. Det er en *casus belli*. Tænk lige over det et øjeblik. Hvor ville verden være, hvis de faktisk havde dræbt Putin? Vi ville være i en superkrise. Og måske ikke længere, for det kunne have udviklet sig til en stor atomkrig.

Zelenskyjs tidligere rådgiver Oleksii Arestovych sagde, at han mener, at grunden til, at netop den bolig i Novgorod, i Valdai, blev angrebet, er, at der også er et atomkommandocenter, og at der måske var en dimension i det, hvor Putin ville have været i det kommandocenter, og at det var målet, hvilket ville gøre det endnu værre. Men det faktum, at de vestlige medier afviser det på den måde og åbenbart tolererer, hvad der er en handling af statsterrorisme, som indebærer faren for en fuldstændig optrapning, det viser bare, at de vestlige mediers realitetssans, som naturligvis kontrolleres af deres eliter, er fuldstændig løsrevet fra virkeligheden.

Først og fremmest tror jeg, at russerne i mellemtiden har leveret en video, hvor de viser alle former for skader, der er forårsaget af disse droner. De viser dronernes flyveruter og lokaliserer, hvorfra de blev sendt. Og jeg er sikker på, at der vil blive fremlagt flere såkaldte beviser. Men jeg synes, det gør det meget, meget klart, at befolkningerne i de vestlige lande må gøre det klart for deres ledere, at dette ikke længere kan tolereres, og at der må ske en kursændring i retning af samarbejde. Så kan alle problemer i verden løses.

Nu tror jeg, at det er noget, som befolkningen må tage op i 2026. USA vil sandsynligvis installere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland. Det er systemer, hvor nogle af dem har en rækkevidde på mere end 2.000 km og når langt ind

på russisk territorium. Det betyder, at vi befinder os i en situation som under mellemdistancemissilkrisen i begyndelsen af 1980'erne. Den eneste forskel var, at dengang havde man hundredtusinder af mennesker på gaden, fordi de vidste, at vi var på randen af 3. verdenskrig. Og denne gang er folk passive, folk er selvtilfredse. Folk er så påvirket af NATO's fortælling, at de ikke engang længere er klar over den fare, de befinder sig i. Og vi må virkelig gøre alt, hvad vi kan, for at styrke folks mod til at sige deres mening. For hvis dette ikke stoppes, har vi måske snart ikke længere nogen civilisation.

SPEED: Helga, det var også bemærkelsesværdigt, at præsident Vladimir Putin på forskellige tidspunkter i år introducerede en idé, som han talte om som værende hverken unipolaritet eller multipolaritet, men polyfoni, og idéen om, at hvis der skulle være en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, ville man være nødt til at have meget mere af, om man vil, en orkester- eller kor-tilgang frem for solister. Han brugte denne musikalske analogi om dem, der spiller solo, og som ikke er med i partituret, og at de bliver nødt til at lære, at det ikke er sådan, man skaber harmoni i verdenssamfundet. Og jeg ville gerne vide, om man havde nogen kommentarer til hans introduktion af det, fordi det også blev taget op af andre. Xi Jinping havde en anden version af det, og jeg tror, at andre, herunder dig, havde nogle kommentarer til det.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg brugte faktisk et lignende begreb for mange år siden, da jeg arbejdede med Nikolaus af Cusa. Nikolaus af Cusa havde denne idé om, at harmoni i makrokosmos kun kan eksistere, hvis man har den bedst mulige udvikling af alle mikrokosmos, og man kan erstatte mikrokosmos med nationer og makrokosmos med hele verden. Cusa argumenterede altså for, at kun hvis man udvikler hvert mikrokosmos, og hvert mikrokosmos betragter det som sin egen interesse at få de andre mikrokosmos til at udvikle sig på den bedst mulige måde, og vice versa, så er denne fælles udvikling som en

kontrapunktisk fuga, hvor udviklingen af én nation fremmer og forbedrer udviklingen af den anden, og at det hele fungerer sammen som en polyfon symfoni; at idéen om en arbejdsdeling i verden er den eneste måde, man kan forestille sig en fredelig fremtid på.

Det er så godt, at vi er forskellige nationer. Vi har forskellige kulturer, forskellige civilisationer, forskellige sprog, forskellige former for poesi, forskellige traditioner, herunder vores forskellige økonomiske forhold. Nogle lande er store, andre er små, nogle har særlige råstoffer, andre har ikke. Men alt i alt er vi en familie af nationer, og det fungerer kun, hvis der er en arbejdsdeling, hvor hver nations potentiale fremmes på den bedst mulige måde, og hvor hver af dem bidrager, ligesom i polyfoni, hvor hvert instrument bidrager til det større begreb i kompositionen. Og det er et smukt billede på, hvordan jeg forestiller mig menneskehedens fremtid. Det er så meget bedre at have den slags harmonisk udvikling baseret på lighed mellem alle, end at der kun er én, der angiver tonen, og alle andre skal marchere i takt. Jeg tror, det er en model, der helt sikkert ikke har fungeret så godt.

SPEED: Helga, vi har fået et spørgsmål fra Kynan, der spurgte om følgende: Hvad vil du sige var de mest betydningsfulde resultater af de tre konferencer, som Schiller Institutet afholdt i USA, Berlin og Paris? Jeg blev personligt inspireret af det ensemble af talere, der var samlet, såsom Naledi Pandor, Zhang Weiwei og mange andre, som repræsenterer det, han kalder »Vestens bedre natur«. Hvad bør folk tage med sig fra denne proces?

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest udformer vi altid vores konferencer som en helhed. Det handler ikke om specifikke akademiske emner, men vi forsøger at tegne et strategisk billede for at placere os i verden. Derefter har man altid noget om økonomiske løsninger, hvordan man overvinder problemer. Man har altid et stort panel om de seneste

udviklinger og gennembrud inden for de mest avancerede videnskaber. Og meget vigtigt: dialogen mellem civilisationer, der fremhæver de bedste traditioner. Men det hele er sammensat som en helhed.

Og vi forsøger at få talere fra fem kontinenter til at repræsentere, hvordan et sådant samarbejde ville fungere. Og på den måde, hvis man tager de tre konferencer – New Jersey, Berlin og Paris – viser det dig den absolutte model for, hvor let det ville være, virkelig en smal sag, at bringe orden i verden. Og det er den metode, vi har lært af min afdøde mand, Lyndon LaRouche.

De af os – og jeg ved, Dennis, at du er et af de tidligste medlemmer af denne bevægelse – når du mødtes med Lyn, talte du altid med ham, og man kunne komme ind til mødet i den mest utilfredse sindstilstand, og så havde man en samtale med Lyndon LaRouche, og man gik ud af dette møde og sagde, at han havde bragt verden i orden igen, og at alting var sammenhængende igen, og at man faktisk kunne give det mening!

Og jeg tror, det er det, vi forsøger at gøre med disse konferencer. For effekten er, at folk møder andre mennesker fra Afrika, fra Kina, fra Rusland, fra USA – førende eksperter inden for deres felt. Og de kommer ud af dette møde og siger altid: Se, det ville være så let at få rimelige relationer mellem alle disse nationer, for vi har netop demonstreret det. Og jeg tror, prikken over i'et denne gang var konferencen i Paris, hvor vi havde en masse unge mennesker, der demonstrerede dette princip på den mest glædelige måde, fordi de er fulde af energi og ønsker at skabe en bedre verden.

Og det er derfor, vi er i gang med at opbygge en international ungdomsbewægelse. Hvis du lytter til denne diskussion lige nu og finder denne idé tiltalende, så kontakt os, for jeg er helt sikker på, at hvis vi i 2026 formår at skabe en magtfuld

international ungdomsbevægelse, kan den blive den vigtigste faktor i at redde verden fra afgrunden, fra den fare, vi befinder os i nu. For unge mennesker har ret til at bestemme fremtiden, fordi det er deres.

SPEED: Helga, nu hvor vi nærmer os afslutningen, vil jeg selvfølgelig også nævne, at briterne ville komme med deres egen liste over ting. Men der er især én artikel, jeg gerne vil have din kommentar til. Den hedder »Et splittet Amerika fejrer sin 250-års fødselsdag.« Jeg vil læse en del af den, fordi jeg tror, at den vil gøre mange af vores amerikanske seere passende vrede. Men det giver dig også en chance for at adressere spørgsmålet om, at det er 250-året for landets fødsel.

Her er, hvad Londons *The Economist* havde at sige:

“Donald Trump er måske ikke den mest litterære af mænd, men han fandt den perfekte metafor, da han proklamerede, at han ville markere Amerikas 250-års fødselsdag ved at afholde et slagsmål på græsplænen foran Det Hvide Hus. Det kommende år vil byde på masser af parader, fyrværkeri og erindringsmønter. Men det ottekantede bur, der skal opstilles på den sydlige græsplæne inden 4. juli, og Ultimate Fighting Championship (dette er faktisk sandt), de bøller, der vil kæmpe i den, vil bedst repræsentere tilstanden i det amerikanske samfund, i det mindste som det kommer til udtryk gennem dets politik...”

»To rivaliserende nationale kommissioner planlægger begivenheder. I 2016 oprettede Kongressen America250 Commission...« gennemgår, hvad det er, siger, at det er demokrater og republikanere, og »dens æresformænd er Obamas og Bushes.«

»Da Trump vendte tilbage til embedet, udstedte han imidlertid en bekendtgørelse, der etablerede hans egen »Task Force 250«...« Og så fortsætter den med at forklare, hvad det er.

“Det er stadig uklart, hvordan de to kommissioner vil koordinere deres arbejde. Vil Trumps taskforce promovere

udstillingen om George Washingtons slaveri, som er planlagt på hans Mount Vernon-gods? Vil den omfavne de >dekoloniserings<- og >LGBTQ+-inkluderende< retningslinjer, som den anden taskforce har foreslået?

»Fortiden er blevet en partipolitisk kampplads i Amerika.«

Der er mere, men jeg vil spare os alle for at høre det. Men der er noget meget alvorligt ved det, der sker i Amerika omkring 250-årsdagen. Jeg ved, man har nogle idéer om det, og jeg vil gerne have dig til at dele dem med os.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg tror, at den nuværende verden og det, du rapporterer om disse to tilgange – eller faktisk tre tilgange – afspejler det faktum, at billedet af mennesket er blevet glemt. Jeg tror, der er fare for en ny fascisme i verden. Den har nogle elementer fra den gamle fascisme: militarisering, økonomisk stramning for befolkningen. Men der er et nyt element i den. Og det afspejles i nogle menneskers skrifter, der skamløst reklamerer for, at det ikke er en dårlig ting at akkumulere så meget rigdom som muligt. Og jeg tilføjer, at man kan gå fra at være milliardær til at være trillionær, og det giver en ret til at gøre, hvad man vil.

Og jeg tror, det er denne skamløse idé om, at nogle fås privilegier skal bestemme menneskehedens skæbne. Det er som kræft; det vokser og erstatter til sidst de sunde celler i kroppen. Men når kræften overtager, er patienten død. Og det er denne slags idéer, der er så absolut umenneskelige. Hvis vi ikke erstatter dem, tror jeg, det betyder slutningen for Amerika som republik, som desværre allerede ikke længere er en ægte republik. Og jeg tror, dette er chancen for at bruge 250-årsdagen til at vende tilbage til den oprindelige idé om, hvad Amerika skulle være.

Man har tilbage til Toscanelli, der opfandt kortene til Columbus. Man har rekonstrueret hele indsatsen, som i en vis forstand er smukt udtrykt i Dvořáks symfoni nr. 9, *Fra den nye*

verden. Jeg synes, vi skal spille netop denne komposition hele året, for når man lytter til denne musik, løfter den én, uanset hvor man er, og giver én et håbefuldt billede af, hvad den amerikanske drøm skulle være. Så min umiddelbare anmodning til jer alle er at lytte til Dvořáks symfoni *Fra den nye verden* for at få en metafor for det, jeg taler om.

For hvis man ser på, hvad Amerika skulle være, er det en afvisning af oligarkiet i Europa på tidspunktet for den amerikanske uafhængighedskrig. Og det er en fuldstændig afvisning af det Britiske Imperium.

Og tragedien for USA har været, at Amerika i de følgende århundreder blev undergravet af netop den samme ideologi som det Britiske Imperium. De forsøgte det først i 1812 militært, og de forsøgte det igen. Det Britiske Imperium forsøgte at omstøde Den amerikanske Frihedskrig og gøre Amerika til en koloni igen. De forsøgte det helt sikkert i borgerkrigen, hvor det Britiske Imperium allierede sig med Konføderationen. De indså, at det militært ikke kunne vindes. Og efter det forsøgte forskellige britiske institutioner som Fabian Society, Milner's Kindergarten og forskellige andre lignende tiltag at undergrave det amerikanske establishment ved at overbevise dem om, at de skulle adoptere det Britiske Imperiums model for at styre verden, baseret på en unipolær opfattelse, baseret på det anglo-amerikanske særlige forhold.

Og det har været grundlaget for Wolfowitz-doktrinen. Det har været årsagen til, at den store chance ved afslutningen af den kolde krig ikke blev udnyttet. For i stedet for at opbygge en ny fredsorden for det 21. århundrede begyndte neokonservative at gennemføre netop den idé om en unipolær kontrol af verden, som helt klart ikke fungerede. Det gav bagslag. Francis Fukuyama vil gå over i historien som den, der lavede den mest kortlivede forkerte analyse, da han proklamerede historiens afslutning. For det var idéen om, at hele verden ville blive overtaget af det britiske liberale økonomiske system, hvilket forårsagede et utrolig tilbageslag, som vi har set med oprøret

i det Globale Syd.

Så nu har vi en situation, hvor præsident Trump reagerer på en impuls i den amerikanske befolkning med MAGA-bevægelsen og så videre, men jeg synes, det falder helt kort i forhold til det smukke, som de amerikanske grundlovsfædre diskuterede. George Washington, Benjamin Franklin – Benjamin Franklin, der baserede hele sin etik på konfuciansk filosofi. Det er noget, der er meget lidt kendt, men det ville være en måde at nå ud til Kina og erkende, at Benjamin Franklins idéer og den kinesiske model er så ens, og at dialog er mulig.

Så jeg kan kun sige, at disse to tilgange er som – for eksempel for mange år siden havde man Marian Anderson, der sang nationalsangen smukt – jeg mener smukt. Lyt til det. Gå ind på YouTube og lyt til Marian Anderson synge nationalsangen. Og så fik Obama Beyoncé til at synge det samme, Hollywood-stil, naturligvis prangende og så videre. Men sammenlign disse to fremførelser af nationalsangen af Beyoncé og Marian Anderson, og så får man en fornemmelse af, hvor Amerikas sande sjæl er, og hvor vi har at bringe Amerika tilbage. Så det er min kommentar.

SPEED: Helga, da vi begyndte at sammensætte dagens program, fik vi den tragiske nyhed, at et af de stiftende medlemmer af LaRouche-organisationen, Anita Gallagher, var gået bort. For dem, der ikke ved det, var hun og hendes mand, Paul Gallagher, to af de personer – blandt flere andre – der blev udsat for den mest brutale behandling fra statens væbnede magt, som de kalder det, og kom i fængsel sammen med Lyndon LaRouche, din mand, i 1989. Anita og Paul er begge stiftende medlemmer af Lyns forening.

Men ved afslutningen af et år som dette, og for mange mennesker over hele verden, i alle lande, der har mistet mennesker, mistet kære på mange forskellige måder, hvad enten det er på en slagmark eller på grund af sygdom og så videre, er det ofte svært – eller i det mindste vigtigt – at henvise

til, hvad er betydningen af menneskelivet? Din mand, Lyndon LaRouche, skrev en artikel kaldet »Det historiske individ«, hvor han talte en del om dette. Og jeg ved, at vi alle tænker på ham og mange andre i denne tid. Og jeg tænker bare, at det er årets sidste dag og en slags afslutning, hvor folk reflekterer over meningen med menneskelivet.

Jeg ved, at du også kendte Anita, og nogle gange hjælper det folk, der ser programmer som dette, bare at høre, hvorfor det er, at individer gennemgår alle mulige lidelser for højere formål. Hvorfor er det aldrig forgæves? Hvad er det, der gør dem dyrebare? Og hvad er det, der gør disse bestræbelser så vigtige for menneskeheden som helhed?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kendte Anita, og jeg besøgte faktisk Anita og Paul, da de sad i fængsel. Og på en umenneskelig måde sad de der i meget lang tid på forskellige steder, og for et kærligt par at være adskilt i fængsel i mange år er en form for tortur, som er virkelig utrolig brutal og foragtelig. For de var uskyldige, fuldstændig. De gjorde ikke andet end at modsætte sig oligarkiet i USA og være fuldstændig enige med min afdøde mands idé.

Anita var en ægte, smuk sjæl og en krigerengel og en sand vittighedsmager; hun havde en utrolig sans for humor. Og ved at være en smuk sjæl påvirkede hun mange, mange mennesker omkring sig. Og det er sådan, menneskeheden lever videre.

Jeg er helt enig med Moses Mendelssohn og Nikolaus af Cusa, der især sagde, at det faktum, at sjælen skaber ting, der er udødelige, betyder, at den menneskelige sjæl, som er af en højere orden end det, den skaber, også er udødelig. Så det er bidraget fra livet af sådanne ekstraordinære individer som Anita, der bringer menneskeheden fremad. Og jeg tror, at det vigtigste, man kan gøre med sit liv, er at forpligte sig til at bringe menneskeheden et skridt videre, for det er det, der lever videre i os alle.

Og jeg vil gerne udtrykke min dybeste medfølelse til Paul.

SPEED: Tak, Helga. Jeg synes, det er en smuk måde at afslutte dagens webcast og afslutte dette år på. Og jeg vil gerne byde dig og alle et godt nytår. Jeg synes, vi lader det være ved det. Tak, fordi I har set med. Tak, fordi I har støttet os gennem hele året. Vi ses næste år. Og lad os gøre det til menneskehedens succes i 2026.